

Ang. VI 180

*Occasionalia
prohessum carmina*

vol. 20

~~VI 180~~

II-180

VI-180.

VIRVM
MAXIME REVERENDVM AMPLISSIMVM
EXCELLENTISSIMVMQVE
DOMINVM
IO. HERMANNVM
AB ELSVVICH

S. THEOLOGIAE LICENTIATVM
MVLTO DEXTERRIMVM

AMPLISSIMAE FACVLTATIS PHILOSOPHICAE

VITEMBERGENSIS HVCDVM ADSESSOREM

ET THEOLOGIAE CANDIDATVM

INSIGNITER PROMERITVM

NVNC STADAE IN DVCATV BREMENSI

AD DD. COSMAE ET DAMIANI AEDEM

PASTORIS PRIMARII

MVNVS OBITVRVM

PATRONVM SVVM AC STVDIORVM AMPLIFICATOREM

AETATEM CVM CVRA SIBI VENERANDVM

SALVERE IVXTA ET VALERE IVBET

EIDEMQVE

SANCTVM HOC OFFICIVM

ANIMO QVO DECET OBSERVANTISSIMO

PIE GRATVLATVR

MEINHARDVS PLESKEN

BREMENSIS

VITEMBERGAE LITERIS SAMVELIS CREVSIGII

Q Vum nuper admodum, Vir maxime Reuerende, ru-
morem, qui de muneribus sacris, Stadae Tibi susci-
piendis, Tuoque ex Alma hac Vitembergensi discessu,
iam ante menses aliquot exerebuerat, haud frustra uide-
rem caluisse; recordabar illico obsequii in Te mei, quo spar-
tam, quam ingredieris, dudum a uirtute Tua ac doctrina pro-
meritam, enixe Tibi gratulari, atque publica pro salute Tua
nuncupare nota, iubeor. Nec dubitavi ego, has officii mei
partes Tibi per litteras exfoluere, cum, quod tot aliis, ob no-
uam Tibi dignitatem acclamantibus, est concessum, atque ipse-
met pariter animo iam destinaram, ligata eadem oratione ex-
plere, mea mihi nunc Musa neget. Equidem dum meo me
pede metior, colligo facile, quod nec ausum distiteri, litteras
qualescunque meas nullo prorsus, nisi obseruantiae solius, no-
mine se Tibi posse commendare. Quo tamen minus a cepto
semel proposito meo desistam, uaria illa atque insignia, quae
exstant, Tuae erga me beneuolentiae documenta faciunt, qui-
bus audaculi potius et temerarii, quam negligentis uel obli-
uiosi hominis, notam subire, et, si quid a me officii cultusque
proficisci possit, id Tibi, Patrone optime, maxima, qua fieri
animi promptitudine potest, exhibere, obstrictus teneor. Vix
enim tertius supra decimum nunc mensis labitur, quod, hanc
in Academiam me conferens, Tuae statim doctrinae ac fidei
studiorum meorum rationes, non minima ex parte, credidi.
Ab hoc uero tempore tantum abest, ut mihi defuerint Tui in
me immerentem affectus abundantissimi, et candoris, testi-
monia, ut cumulus propemodum iisdem quotidie fuerim.
Non sufficere Tibi uidebatur, aditum ad Te nullo mihi tem-
pore esse praecclusum, aut quod hilari semper fronte, et, quam
merebar, urbanus me exciperes. Suppeditabas praeterea, et,
quauis data occasione, facile suppeditabas, egregia in studio-
rum usum consilia, mutuabas e libraria Tua suppellectili subsidia,
communicabas noua, enodabas etiam, si quae uisa mihi fuerant,
difficiliora, ac, ut multa edisseram breuibus, quo me Tibi ob-
strictissimum efficeres, nihil unquam, quotiescunque Te
conueniebam, intermittebas. Neque uero tam uecors sum, ut
inter uoluptates, quas per illud temporis spatium, ex quo hic
Vitembergae dego, percepi, Tuas, Vir Amplissime, in uario
disciplinarum genere institutiones, graues illas semper et ele-
gantes, non numerem. Non sane melius mei ipsius consuli
bono, quam illa, quam propriam Tute in docendo Tibi fecisti,
dexteritate, arbitrabar, neque praelectiones Tuas, seu in Me-
taphysicis

taphysicis, quas uocamus, institutionibus proponendis, seu in explicanda de spiritibus doctrina, seu in formandis Christianorum moribus illae occuparentur, mihi uidebar posse praeterire. Nolim uero exponere hoc loco, Praeceptor Venerande, quo cum applausu usque Auditorum, in his, uti in reliquis, quae aperuisti, collegiis omnibus, Tuarum fategeris partium, quum Tua ipsius modestia id non permittat, omnis uero studiosorum cohors fatis et abunde pro eodem loquantur. Hoc unum addo, quod in uoris nihil habuerim impensius, quam ut licuerit mihi, Te Duce ac Doctore, et in cepto ulterius pergere stadio, et ad altiores superiorum scientiarum aditus pedem promouere. Verum enim ultra fata nunc experior uota non esse. Stada enim est, quae Almae huic nostrae, nobisque omnibus, Vale Te iubet dicere, atque propius Tibi iungi, Tuoque imperio frui quotidie consortio discipit. Non equidem inuidebo hanc, quam habituri sunt proxime, fortunam Stadenfisibus, quibus et ego quodammodo obstrictum me noui, quod anum meum L. Io. Hartmannum Mislerum p.m., quem Lycei sui et scholae Rectorem ipso illo tempore uocarunt, quo, funestis inter a Gallo motus excitatos, in Augusta Vangionum sede eadem prouincia, quatuor prope lustra ab illo culta, eidem obeunda nunc erat, benigne per complures annos fouerunt, et ad D. Pancratii aedem insimul Pastorem constitutum, in ecclesiastico pariter et scholastico officijs, quoad iisdem praesuit, non uno sibi nomine deuinxerunt. Absit etiam a candore meo longissime, ut Tibi, Fautor Honorande, uel munus diuino beneficio collatum, uel, quae in eodem comitatura Te sunt, bona reliqua inuideam. Ut ut denique nec mihi met ipsi uelim inuidere, Vir admodum Reuerende, quod cominus nunc ad patriam meam accedas, mihi quae adeo spem iniicias exoptatam, quod, exacto in academijs studiorum cursu, et doctrinae excellentis, et integerrimi exempli, sacerdotem coram aliquando in Te mihi licuerit intueri; haud tamen temperare mihi a dolore possum, quando ad praesentem, quem meditaris, abitum Tuum cogitationes meas aliquantisper sino deflectere. Dolent cum boni omnes, nec ego possum non prauidere, me hoc ipso et Praeceptore orbatum dexterrimo, et Patrono destitutum singulari, et Consultoris optimi exutum praesidio fore. Quid multa? **ELSVVICHIO**, Viro supra omnem meam laudem posito, non amplius fruiturum me esse, prauideo. Grauior haec est, quam ut leuiter saltem me tangat, iactura. Maioris eam momenti aestimo, quam ut uincere conceptum statim

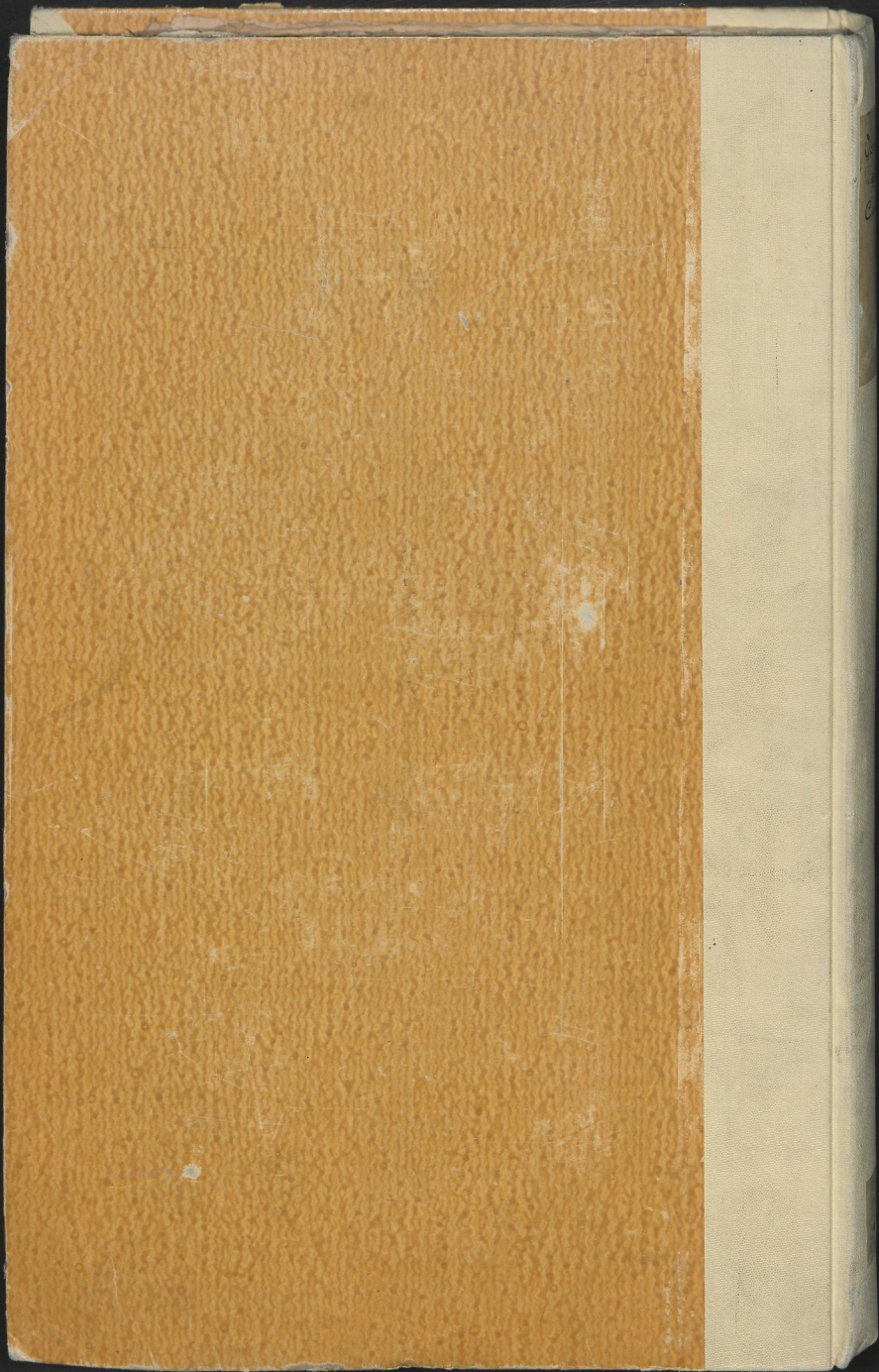
tim dolorem possim. Neque enim cumulus eorum, quae Tibi a me debentur, obliuionis a me tabulis inscriptus, aut officii magnitudo mentis meae considerationi subducta est, sed infixi ibi haeret, nec ulla inde temporis eradicetur iniuria. At quorsum haec? Fallor? an indignaberis fere, Vir Celeberrime, me iam conueni apud Te fortem meam, qui, Tibi ut gratularer, haec scripsi. Et, fateor, uideri omnino prima fronte poterant haec duo inter se pugnare. Quod si tamen, ut spero, crederis, illud amoris, uti hoc est officii, esse; ignosces, confido, me, quae intra me ipsum sentio, publice Tibi exposuisse. Faxit modo, pro gratiae suae magnitudine, DEVS immortalis, ut Tui desiderium, quod Vitembergae apud sinceros omnes relinquis, Stadae non minus semper, et reapse, experiaris. Idem Sacrosanctum Numen Tibi angelorum suorum in itinere submittat praesidium, nec sospitem solum atque incolumem Te in urbem Stadensem deducat, sed et ibidem laboribus Tuis, pro ueritatis, et ecclesiae, qua partium est puriorum, incremento suscipiendis, pondus accedere iubeat eximium, ut animarum, curae Tuae concreditarum, praesentissimo commodo, doctrinae Tuae et sapientiae fructum ferre exoptatum copiosumque possis. Quicquid optaueris, praeueniat DEVS uota Tua, uires largiatur arduo, quod sustinebis, officio pares, muniat coelestium excubiis sermones Tuos, custodiat gressus, negotiis Tuis atque curis adsit omnibus. Erit hac ratione, ut gloria, meritis hactenus Tuis acquisita, per complures adscendat honorum gradus, donec tandem in ipso felicitatis summae fastigio persistat. Ita uoueo, nec superest mihi dubium, Vir *quaritate*, quin cuncta haec, quae noui, diuinitus Tibi dicata fuerint atque consecrata. Saltem ex uocatione Tua, quae, si alia unquam, inter prouidentiae diuinae testimonia numerari rarissima debet, eius rei indicium sumere licet, quod omnem longe deprimit dubitandi rationem. Nihil itaque supererit aliud, quam ut sacro coetui, cui propediem praeficiendus es, Pastorem optimum, ecclesiae uniuersae strenuum militem, Tibimet iure ipsi Tuae dexteritatis, et explicandae, et amplificandae occasionem, diuinitus datam, ex tota, et obsequiosa, animi mente, congratuler. Quod dum facio, ut moleste non feras compellationem hanc meam, meque, quem praesentem uoluisti adamare, absentem perinde Tuis, et precibus, et beniuolentiae, commendatum semper habeas, obnixè insimul atque unice contendo. Vale. Scr. Vitembergae in Saxonibus, III. Kal. Iunii 1571.

Ung VI 180

VD 18

VD 17

VIRVM
 MAXIME REVERENDVM AMPLISSIMVM
 EXCELLENTISSIMVMQVE
 DOMINVM
 IO. HERMANNVM
 AB ELSVIGI

S. THEOLOGIAE LI
 MVLTIO DEXTERE
 AMPLISSIMAE FACVLTATIS
 VITEMBERGENSIS HVCDVM
 ET THEOLOGIAE CAN
 INSIGNITER PROMER
 NVNC STADAE IN DVC
 AD DD. COSMAE ET DAM
 PASTORIS PR

MVNVS OBITVRV
 PATRONVM SVVM AC STVDIORV
 AETATEM CVM CVRA SIBI
 SALVERE IVXTA ET VALE
 EIDEMQVE
 SANCTVM HOC OFFI
 ANIMO QVO DECET OBSER
 PIE GRATVLATVR

MEINHARDVS I
 BREMENSIS

VITEMBERGAE LITERIS SAMV

